

La Tradició Apostòlica, Barcelona, Testimonis Litúrgics 1, 1977

1. Pròleg

La (part) del discurs referent als carismes, l'hem exposada com calia: tots (aquests carismes) que Déu, des del començament, donà als homes, acostant novament a Ell aquesta imatge que se n'havia allunyat.

Ara, moguts per la caritat envers tots els sants, hem arribat al punt essencial de la tradició que convé a les esglésies per tal que els qui són ben instruïts guardin la tradició que ha subsistit fins el moment present, seguint l'exposició que en fem, i que, prenent-ne consciència, siguin consolidats –a causa de la caiguda o de l'error que recentment s'ha produït per ignorància i a (causa) dels ignorants–, conferint l'Esperit Sant, als qui tenen una fe recta, la gràcia perfecta, per tal que ells sàpiguen com han d'ensenyar i guardar totes les coses, els qui són al cap de l'Església.

2. Els bisbes

Que s'ordini com a bisbe aquell qui ha estat escollit per tot el poble, (que sigui) irrepreensible. Quan s'haurà pronunciat el seu nom i haurà estat acceptat, el poble es reunirà amb el presbiteri i els bisbes que fossin presents, en dia de diumenge. Amb el consentiment de tots, que aquests li imposin les mans, i que el presbiteri no faci res.

Que tots guardin silenci, pregant en el seu cor perquè davalli l'Esperit. Després d'això, que un dels bisbes presents, a petició de tots, imposant la mà a aquell qui és fet bisbe, pregui tot dient:

3. (Pregària de consagració del bisbe)

"Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare de les misericòrdies i Déu de tot consol, que habiteu a dalt (del cel) i mireu allò que és humil, que coneixeu totes les coses abans que existeixin, Vós que heu donat les normes de la vostra església per la paraula de la vostra gràcia, que heu predestinat des del començament la raça dels justos (descendants) d'Abraham, que heu instituït els caps i els preveres, i que no heu deixat pas el vostre santuari sense servei; Vós a qui ha complagut, des de la fundació del món. d'ésser glorificat en aquells qui heu escollit, vesseu encara ara el poder que ve de Vós, el de l'Esperit sobirà, que heu donat al vostre Fill estimat Jesucrist i que ha assignat als vostres sants apòstols que han fundat l'Església en tot lloc com a santuari vostre, per a la glòria i lloança incessant del vostre nom.

Pare coneixedor dels cors, concediu al vostre servent, que heu escollit per a l'episcopat, que pasturi el vostre sant ramat i exerceixi davant vostre el suprem sacerdoci sense reprensió, servint-vos nit i dia; que torni sempre favorable el vostre rostre i que ofereixi els dons de la vostra santa Església, que posseeixi, gràcies a l'Esperit del suprem sacerdoci, el poder de perdonar els pecats seguint el vostre manament, que distribueixi les càrregues seguint el vostre precepte i que deslligui de tot vincle en força del poder que Vós heu donat als apòstols; que us complagui per la seva dolçor i el seu cor pur, oferint-vos un perfum agradable, pel vostre Fill Jesucrist, per al qual a Vós la glòria, el poder, l'honor. amb l'Esperit Sant en la santa Església, ara i pels segles dels segles, Amén."

* * *

7. Els preveres

Quan s'ordini un prevere, que el bisbe li imposi la mà damunt el cap, que el toquin igualment els preveres, i que s'expressi tal i com s'ha dit abans per al bisbe, pregant i dient:

"Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, mireu aquest vostre servent i concediu-li l'Esperit de gràcia i de consell presbiteral, per tal que ajudi i governi el vostre poble amb puresa de cor, de la mateixa manera que Vós miràreu el vostre poble escollit i manàreu a Moisès d'escollir preveres, que Vós omplíreu de l'Esperit que heu donat al vostre servent.

I ara, Senyor, concediu encara l'Esperit de la vostra gràcia, conservant-lo indefectible en nosaltres, i feu-nos dignes, una vegada plens (d'aquest Esperit), de servir-vos amb senzillesa de cor, lloant-vos pel vostre Fill Jesucrist, pel qual a Vós la glòria i el poder, (Pare i Fill) amb l'Esperit Sant en la santa Església, ara i pels segles dels segles. Amén."

8. Els diaques

Quan s'institueix un diaca, que se l'escolleixi tal i com s'ha dit abans, imposant el bisbe sol les mans. (Tot) com ho hem prescrit. A l'ordenació del diaca que només el bisbe imposi les mans, perquè ell, (el diaca) no és ordenat al sacerdoci, sinó al servei del bisbe per fer el que aquest li mani.

En efecte, ell no forma part del consell clerical, sinó que administra i assenyala al bisbe el que cal; no rep l'esperit comú del presbiterat del qual participen els preveres, sinó el que li és confiat sota la potestat del bisbe. Per això, només el bisbe ordeni el diaca; però sobre el prevere, que també els preveres imposin les mans per raó de l'Esperit comú i del càrrec semblant. El prevere, doncs, no té més que el poder de rebre'l, però no té el poder de donar-lo. Per això, no institueixi els clergues. Malgrat tot, per a l'ordenació del prevere, ell fa el gest, mentre que el bisbe ordena.

Sobre el diaca, que digui així:

"Déu, que tot ho heu creat i ho heu disposat tot pel Verb, Pare de nostre Senyor Jesucrist, a qui Vós heu enviat per servir seguint la vostra voluntat i per manifestar-nos el vostre disseny, doneu l'Esperit de gràcia i de zel a aquest servent que Vós heu escollit per tal de servir la vostra Església i presentar en el vostre santuari allò que se us ofereix per mitjà de qui ha estat establert gran sacerdot, a glòria del vostre nom, per tal que, servint sense reprensió i amb puresa de vida, aconsegueixi un grau superior i que ell us lloï i us glorifiqui pel vostre servent, Jesucrist Senyor nostre, pel qual a Vós la glòria, el poder, la lloança, amb el Sant Esperit, ara i sempre i pels segles dels segles. Amén."

9. Els confessors

Si un confessor ha estat empresonat pel nom del Senyor, no se li imposarà la mà per al diaconat o per al presbiterat, perquè ell posseeix l'honor del presbiterat per la seva confessió. Però si se l'institueix bisbe, se li imposarà la mà.

Però si hi ha un confessor que no ha estat portat davant de l'autoritat, ni castigat en arrest, ni tancat en presó, ni condemnat a cap altra pena, sinó que solament ha estat blasmat pel nom de nostre Senyor i punit amb un càstig domèstic, si ha confessat (la seva fe), que se li imposi la mà per tot orde del qual sigui digne.

Que el bisbe doni gràcies com ho hem dit més amunt. No és del tot necessari que pronuncii les mateixes paraules que hem dit, com si s'esforcés de (dir-les) memòria, donant gràcies a Déu, sinó que cadascú pregui segons les seves capacitats. Si algú pot pregar llargament i (dir) una pregària solemne, està bé. Però si algú, tot pregant, diu una pregària mesurada, que no se l'obstrueixi, mentre pregui segons la recta ortodòxia.

10. Les vídues

Quan s'institueixi una vídua, no se l'ordena, sinó que és designada pel nom. Si el seu home morí fa temps, que se l'institueixi; però si el seu home és mort de no fa gaire, que no se li faci confiança. Si ella ja envelleix, que se la posi a prova durant un temps. A vegades les passions envelleixen amb qui els ha fet lloc dintre seu. S'instituirà la vídua només per la paraula i que s'ajunti amb les altres. Però no se li imposarà la mà, perquè ella no ofereix oblatió i no té servei litúrgic. L'ordenació només es fa pels clergues en ordre al servei litúrgic. La vídua és instituïda per la pregària, que és de tots.

11. El lector

El lector queda instituït quan el bisbe li dóna el llibre; no s'imposen les mans damunt d'ell.

12. La verge

No s'imposarà la mà a una verge; la seva mateixa decisió i'ha feta verge.

13. El sots-diaça

No s'imposarà la mà al sots-diaça, però se'l nomenarà perquè segueixi el diaca.

14. Els dons de guarició

Si algú diu: jo he rebut el do de guarició en una revelació, no se li imposarà pas la mà. Els mateixos fets mostraran si ell ha dit la veritat.